

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

BÖRSEN OCH Ö. HAMNGATAN I GÖTEBORG. — H. S. D. FOTO.

13DE ÅRG.

DEN 21 APRIL 1912.

Nº 30.

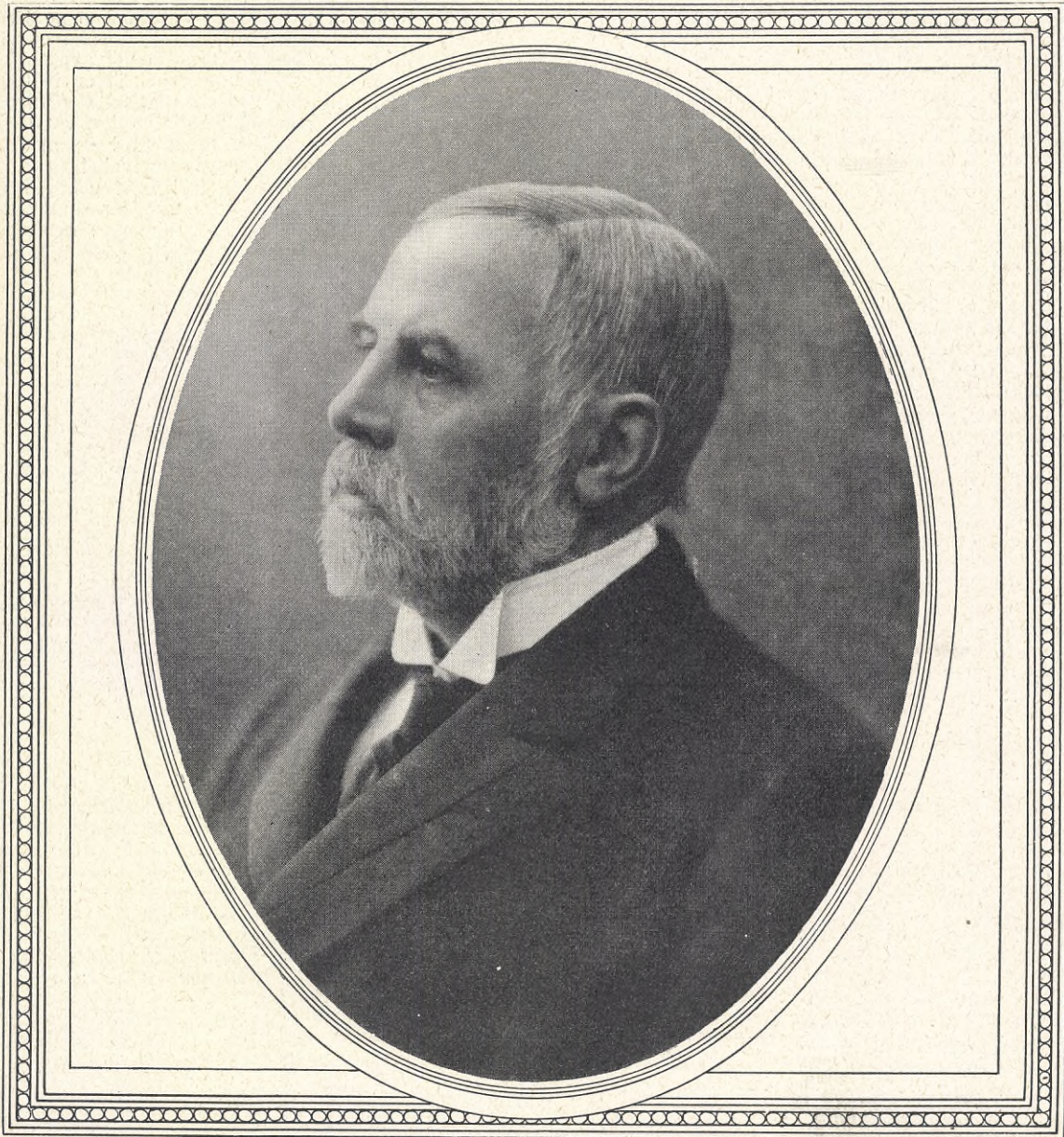

Foto. Karnell, Göteborg.

Kliche: Bengt Silfverparre.

Jonas Karnell

JOHAN EKMAN.

TILL PORTRÄTTET Å FÖREGÅENDE SIDA

Sedan länge har det inom svenska köpmanskretsar varit ett önskemål, att handelns och näringsarnes intressen måtte bli bättre företrädda än hittills i den centrala statsförvaltningen. Till fyllest kan detta naturligtvis icke ske, förr än handel, industri och sjöfart erhålla sin egen målsman vid konungens rådsbord, men då detta har till förutsättning en grundlagsändring och formerna för en dylik äro synnerligen omständliga, är en sådan ordning möjlig tidigast 1915. Dessförinnan måste man nöja sig med enklare arrangemang. Med stor tillfredsställelse har det sålunda hälsats att den nuvarande regeringen beslutit tillkalla ett *handelsråd*, bestående af mälsmän för de olika slagen af den större handeln. H. 8 D. återgifver i dag bilden af en af de framstående män, som kallats att i detta råd taga säte, göteborgsköpmannen, f. konsuln Johan Ekman.

Johan Emilson Ekman är framgången af den vidtutgrenade, ursprungligen från Värmland härstammade, släkt med detta namn, som redan förut och särskildt under 1800-talet skänkt vårt land så många dugande medborgare. Han är född den 11 mars 1854 och son till kommandörkapten Jakob Emil Ekman och hans maka, friherrinnan Sophia Ulrika Johanna Kurck. Efter att ha genomgått Göteborgs högre allmänna läroverk, där han 1871 aflade mogenhets-examen praktiserade han någon tid vid järnverk, genomgick vidare bärghsskolan i Stockholm och inträdde därefter 1873 på firman Ekman & C:os kontor. Denna firma, hvilken af gammalt haft anseende som en af Göteborgs förnämsta exportfirmor, hör tillika till dess äldsta: den är grundad redan 1802 af Johan Ekmans farfars bror, kommerserådet Gustaf Henrik Ekman och innehades vid tiden för Johan Ekmans inträde däri af dennes son, den från representationsreformens historia, icke mindre än från Göteborgs kommunala häfder bekante Johan Jakob Ekman. När denne vid slutet af 1891 drog sig tillbaka från affärerna, ingick Johan Ekman som delägare i firman jämte Henrik E. Ahrenberg, hvilken redan 1874 vunnit inträde däri. År 1890 utnämndes han till italiensk konsul i Göteborg, en befattning, från hvilken han sökte och erhöll afsked 1910.

Följande släktens traditioner har konsul Ekman ägnat mycken tid och kraft åt allmänna värf. I första rummet kom detta helt naturligt fädernestaden till godo, af hvilken han fick mottaga ett flertal kommunala förtroendeuppdrag. Därjämte har han tagits i anspråk för olika kommersiella korporationer. Sålunda är han ledamot af Sveriges allmänna handelsförenings styrelse och vice ordförande i Göteborgs handelskammare. Det var ock närmast i egenskap af mälsman för handeln konsul Ekman år 1905 af Göteborgs frisinna valdes till ledamot af andra

kammaren, ett uppdrag, som förnyades 1908. När till följd af den proportionella valmetodens införande de frisinnaades platsantal för Göteborg högeligen inskränktes, så att åt konsul Ekman ej vidare kunde beredas plats i Andra kammaren, invaldes han 1911 i stället i första kammaren af vänstern inom Elfsborgs läns landsting, för hvilket på sin tid jämväl Johan Jakob Ekman haft säte i riksdagen.

I riksdagen har Ekman nedlagt ett godt och intresserat arbete, naturligtvis framför allt i ekonomiska spörsmål. När han yttrar sig — kort, klart och gediget — är det vanligt, att man får höra instämmanden. Sitt jungfrutal höll han i butiksstängningsfrågan, där han med värme förde denna, humanitära reforms talan. Vidare har han yttrat sig mot jobberiet i fondpapper, för upprättandet af en låneanstalt för rikets kommuner, för frihamnar, för subventioner åt transoceaniska ångbåtslinier, för emissionsbanker o. s. v. Af hans motioner förtjäna särskildt att nämnas två, nämligen hans hemställan vid 1908 års riksdag om skrivelse till k. mt i syfte af sådan omorganisation af domänstyrelsen, att densamma måtte tillföras största möjliga sakkunskap i fråga om afsättningen af produkter ur kronans skogsegendomar och äfven i öfrigt en mera modernt affärsmässig skötsel af nämnda afsättning möjliggöras, samt hans motion vid 1911 års riksdag om införande af rätt för privatbankerna att i viss utsträckning förvärfva och innehafva aktier. I den förra blottade han med den erfarne köpmannens klarhet orimligheten af de metoder, som följäs vid domänstyrelsens virkesförsäljningar, och tog kraftigt till orda för att styrelsen måtte få till sitt förfogande verkliga affärskunniga personer t. ex. i form af sakkunnige, som utan att behöfva ägna hela sin tid åt ett sådant uppdrag likväl kunde med sin erfarenhet och sina utsikter lämna ämbetsverket ett värderikt stöd i praktiska frågor. Den senare motionen ledde till en lagändring, som trädte i kraft med innevarande års början.

Konsul Ekmans politiska ställning är som man kan förstå klart frisinnad. Hårutinnan står han i god öfverensstämmelse med släktens af gammalt liberala traditioner.

Af Andra kammaren insattes konsul Ekman de tre första åren i tillfälligt utskott; därefter blef han 1909 suppleant i bankoutskottet, i hvilket han följande år befordrades till ordinarie ledamot. Äfven af Första kammaren har han invalts i samma utskott. Af regeringen har han tagits i anspråk bl. a. för kommittéerna för afgifvande af förslag till förändrad organisation af kommerskollegium samt för ordnande af handelsundervisningen i riket.

AUGUST KÖRLING.

TILL PORTRÄTTET I V. P.-G.

Den 14 dennes fyllde tonsättaren *August Körling* sjuttio år.

Körling är född i Kristdala i Kalmar län 1842. Efter vid musikkonservatoriet i Stockholm undergångna examina blef han organist i Ystad samt musiklehrare vid därvarande allmänna läroverk. Men därjämte kom han att göra rika insatser i det blomstrande enskilda musiklif, som utmärker Ystad. Åren 1876—96 var han nämligen dirigent för den af honom och Salomon Smith stiftade Orkesterföreningen, för hvilken Körling arrangerade hundratals nummer klassisk och modärn musik. Vidare leder han sedan 1906 sängsällskapet Harmoni och

deltager alltjämt i de kammarmusiksoaréer, hvilka under hans och Salomon Smiths ledning bildat utgångspunkten för de musikfester under somrarna, som gjort Ystads namn berömdt i musikintresserade kretsar t. o. m. vida utöfver Sveriges gränser.

För den stora allmänheten är emellertid Körling mest bekant som vistsättare. Man behöfver endast erinna sig "Sten Sture" eller "Hätunaleken" för att få klart för sig, hvad man i detta hänseende har honom att tacka för.

Från sin tjänst vid läroverket afgick Körling 1907 och från organistbefattningen 1911. Sedan 1888 är han ledamot af Musikaliska Akademien.

HANDELSRÅDET.

— 467 —

HVAR 8 DAG

HVAR 8. DAG har blifvit satt i tillfälle taga ofvanstående gruppbild från det nya Handelsrådets första sammanträde i dessa dagar. Vi namngifva de församlade från vänster till höger: Exp-
chefen i finansdep. dr K. A. Fryxell, dir. J. Bernström (L. H.), h. excell. utrikesmin. greve A.
Ehrensvärd, finansmin. frih. T. Adelsvärd, skeppsred. D. Broström (L. H.), kab.-sekr. frih. F. Ramel,
f. sekr. i utr.-dep. G. von Dardel, grossh. J. Josephson (L. H.), bankdir. M. Wallenberg
(L. H.), gen.-dir. o. chefen f. kommerskoll. A. Lagerheim, konsul J. Ekman (L. H.), bruksdisp. C.
Sahlén (L. H.); stående: Hand.-råd.-sekr. fil. lic. E. Modig. De af k. maj:t för tre år förordnade
ledamöterna af Handelsrådet äro de ofvannämnda personer, vid hvilkas namn vi antecknat L. H.,

samt verkst. dir. i Traf. a.-b. Grängesberg—Oxelösund, E. Frisell, som vid sammanträdet ifråga
icke var närvarande. Handelsrådet har till uppgift att afgifva yttranden i sådana ärenden för
främjande af handel, industri och sjöfart samt rörande konsulatväsende, som af ministern f. ut-
rikes är, eller chefen f. finansdep. överlämnas till detsamma. Rådet sammanträder i Stockholm
på kallelse af vederbör. departementschef, som jämväl äger tillkalla särskilda sakkunnige samt
de tjänstemän hvilka kunna tillhandagå med erforderliga upplysningar. Med denna nya institu-
tion afses sålunda att åstadkomma en intimare förbindelse mellan administrationen och repre-
sentanter för handel och industri. — (*H. 8. D:s fotograf i Stockholm.*)

DET NYLIGEN I NIZZA AFTÄCKTA MONUMENTET AF DROTTNING VICTORIA AF ENGLAND, vid hvars besående vidstående fotos af konung Gustaf togs.

Konung Gustaf vistas sedan några dagar vid Rivieran i och för en kort tids rekreation. H. M. residerar i Nizza men gör täta utflykter till närliggande platser, där befryddade furstefamiljer uppehålla sig. I Cannes bor sålunda prinsparet af Sachsen-Meiningen, i Cap Martin konungen af Württemberg. I dagarne väntas hertigparet af Södermanland till Nizza på hemväg från sin långväga resa till Siam och Indien.

Efter fotografier.

Konung Gustaf i Nizza; i samtal med prefekten monsieur de Joly; madame de Joly synes å vidstående bild.

Till Kinbilderna å sid. 472 o. 473.

10. MANDSCHU-STADEN I SI AN FU.

Kilometer efter kilometer af gator öde, husen utpländrade, här och hvar ligga ännu skelett efter de omkomna. Öfver 10,000 lik begrafdes af de revolutionäres röda-korsförband efter blodbadet. Många hade tagit sin tillflykt i brunnar, hvarifrån utgingo lönngångar. Ko Lao Hui's (Äldre broder-förbundet), soldater fyllde helt enkelt igen brunnarne. Fr. v. räknadt Comerford från Sui Teh chow, Ellisen från Si An Fu. (missionären.)

11. SI AN FU'S INNEVÅNARE BILDA EN BORGARKÅR, då muhammedanska hären dagligen drog närmare. Borgarhären samlades under tal och musik på f. d. exercisplatsen till Mandshu-garnisonen, hvilken några veckor förut där afrittats. (De sista kompanierna nedlade sina vapen och nedskötos rotevis från muren, som omringar platsen. Paviljongerna, som brändes då, synas i bakgrunden. Denna folkhär, var, ehuru patriotisk, ej till vidare gagn. Ko Lao Hui-förbundet och den revolutionära hären, som utgjorde stadens egentliga försvar, voro däremot ypperligt väpnade med artilleri och gevär af allra senaste modell.

12. PÅ MARSCH MED DE RÄDDADE MISSIONÄRERNA: ARRIEREGARDET af den långa expeditionen, sist kinesisk officer vid krigsskolan i Si An Fu, Denver Jones, Keyte, närmast vagnen Stanley, Nyström, i vagnen Ellison.

13. MIDDAGSRÄST UNDER MARSCH MELLAN TJUNG KUAN OCH HONANFU: KAFFERAST HOS SVENSKARNE. Fr. v. prof. Nyström, Keyte, Ahlstrand, Frkn Vedikson, fru Ahlstrand, Frkn Svensson, prof. Long, Fairburn, Stanley. Enär expeditionen nu inalles räknade närmare 150 personer (41 europeer) och medhade 93 djur, togo vi alltid in på flera värdsbus. Svenskarne från Si An Fu höllo dagligen förtäfliga kafferep och inbjödo alltid några af undsättningsexpeditionens medlemmar.

KONUNG GUSTAF I NIZZA; i samtal med prefekten monsieur de Joly; madame de Joly synes å vidstående bild.

Till Kinbilderna å sidan 474:

17. UTANFÖR SHAN CHOU-HONAN-REVOLUTIONÄRERNAS ARMÉ MED KO LAO HUI-FÖRBUNDET DRAGER I STRIDEN.

Med trumpetsfanjärer och flygande fanor drogo dessa patrioter emot hären, som sändts för att drifva dem tillbaka. Många buro spjut eller tändlösboissor, flere endast tomt harnesk.

18. UNSÄTTNINGS-EXPEDITIONENS VAGNAR TÅGA IN I SHAN CHOU EFTER HONAN-REVOLUTIONEN DEN 10 JANUARI 1912.

19. VID MIAOKON.

D:r Charter söker efter kulan å en särad från striden. Under flaggan mr Donald Smith (som fick båda armarna sönderslagna vid upppet i Si An Fu). Öfver d:r Charters axel synes Warrington, längst t. h. Watson.

20. BYN YING HAO BORTOM MIAO KON, hvarst striden pågått dagen förut. Öfver 20 hade dödats på den lilla bygatan. Under återstoden af dagen påträffades lik på landsvägen och på ångarna på somliga ställen, då de undanröjts för att vagnarna skulle kunna komma fram. Ehuru endast döda några timmar voro kropparne i många fall nakna och mutilerade.

21. HELA KARAVANEN.

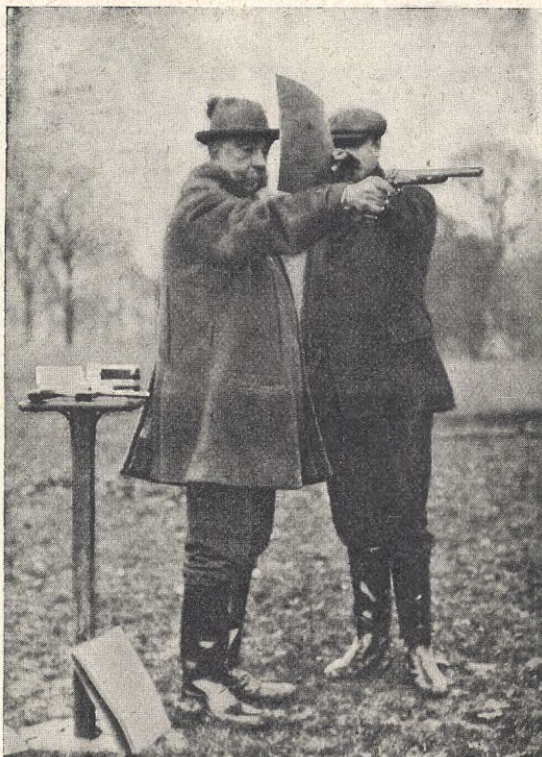
Tåget drogs ihop så tätt som öjligt i och för denna foto. I vanliga fall sträckte det sig bokstafligen från horisont till horisont. Gruppen togs på den fläck, där öfverfallet på Blom-partiet ägd rum. Stället ligger i medelpunkten för 4 byar, och då öfverfall äga rum, plåga dessa skylla på hvarandra.

H. S. P.: STOCKHOLMSPHOTOGRAF. Kliché: Bengt Sjöqvistsparre.
KRONPRINSEN-REGENTEN öfverlämnar 1:sta pris till segraren i uttagningstävlingarne för Olympiska Spelens moderna femkamp, LOJTN. E. DE LAVAL. Bilden t. v. löjtn. de Laval vid den slutligen afgörande terränglöpningen.

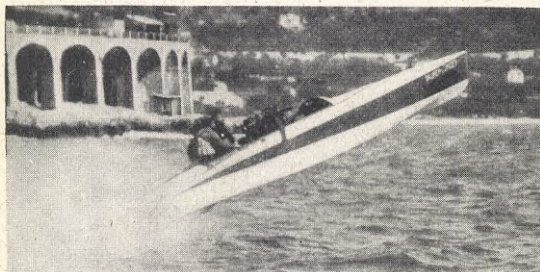
DEN AMERIKANSKE MÄSTERSKYTTEN, MR W. WINANS till Olympiska Spelen.

Foto. tagen när mr W. skjuter mot målfigur på 30 met. afstand med en pappskifva som döljer både mål och vapen — träffar lika säkert ända med 9 träffar på 10 skott på 3 sek. — Så meddelas vid fotografiet. — Från mera autentiskt håll erfara vi att han eröfrat 1:sta guldmedalj-pris i London för skjutning på löpande hjort, med dubbelskott, hvarvid svensken G. O. Svan vid samma täflan med enkelskott jämväl erhöill 1:sta guldmedalj-pris; mr W. blef nr 7. I Stockholm kommer den tviivelsutan skicklige skytten att deltaga i tällingarna för skjutning på löp. hjort, duellskjutning med pistol samt revolverskjutning.

Efter fotografi.

Kliché: Bengt Sjöqvistsparre.

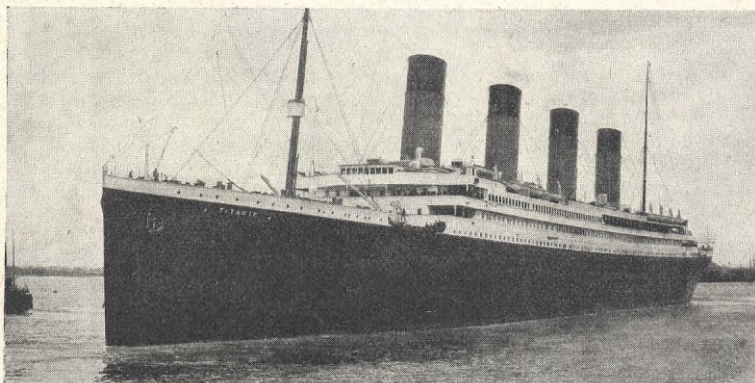

FRÅN MOTORBÅTSTÄFLINGARNE I MONTE CARLO. Ett spännande moment, då en af motorbåtarna, Saurer-Lürssen, af den våldsamma farten mot stark sjö, tvingas till ett en-meters högt hopp.

Efter fotografi.

Kliché: Bengt Sjöqvistsparre.

Efter fotografi.

JÄTTEÅNGAREN "TITANIC".

Kliché: Bengt Sjöqvistsparre.

MR. G. HAMEL OCH MISS TREHAWKE DAVIES, DEN FÖRSTA DAM SOM FLUGIT I AEROPLAN ÖFVER KANALEN.

Paret företog flygningen den 3 april från Hendon, nära London kl. 9.38 f. m. och nådde Issy, nära Paris, kl. 5.55 e. m. efter 3 1/2 tim. flygtid.

Den nya jätteångaren *Titanic*, som d. 15 April i närheten af *Cape Race* (New Foundland) under sin första resa på routen Southampton—New York sammanstött med isberg och förolyckats. — Ombord voro 1.400 passagerare och 900 mans besättning, alla räddade. Detaljer saknas då telegram ingår i pressläggningssögonblicket.

UNDSÄTTNINGSEXPEDITIONERNA TILL KINAS INRE VINTERN 1911-1912.

FÖR H. 8. D. AF PROFESSOR E. T. NYSTRÖM, DELTAGARE I EXPEDITIONEN.

Bilden till vänster: PROFESSOR E. T. NYSTRÖM, F. 79, afg.-ex. Tekn. Högskolan 1900, Fil. kand. 01. Anställd vid Shansi Govt University sedan 02 och chef för vetenskapl. fakult. samt grundl. o. chef f. dess kem. laboratorium. — Instiftare af den första åtgärden till geolog. undersökning i Kina. Led. af Royal Geogr. Soc.; hedersledamot i "Legion of Britain Frontiersmen" — ett slags äldre scouts; — innehar tredje officiella rangen med kines blå "knapp", samt dubbla drakorden. Prof. N. deltog i båda undsättnings-expeditionerna och lämnar här beskrifning af den första; så snart fotografier från andra expeditionen nå oss — inom några dagar troligen — följer nästa beskrifning. Fotografierna — nu återgifna och de som följa — äro tagna af prof. LONG och af honom jämte utförliga beskrifningar insända till H. 8. D. — Denna äfventyrliga färd är i sig själf lika beundransvärd som intresseväckande — den är med sina bilder enden mest möjligt lefvande beskrifning från själfva det inre, det i orostider fruktansvärda, Kina, med sina halft legaliserade röfvarhorder.

Bilden till höger: MISSIONÄREN BECKMAN OCH HANS LILLA DOTTER, de enda som lyckades rädda sig vid röfvaranfallet på svenska skolhuset i Si-An-Fu — se bilderna n:ris 2 och 9.

Allmänna anmärkningar.

Genom utbrottet af revolution på hösten 1911 i flera af Kinas provinshufvudstäder och därpå orsakade bortdrifvande eller dödande af många af de högre ämbetsmännen råkade den inre administrationen i ett tillstånd af förlamning eller obefintlighet. Detta tillstånd åter hade till sin logiska följd att de oroliga elementen togo tillfället i akt och snart härskade fullständig anarki i många af de inre provinserna särskildt Shansi, Shensi och Honan. I slutet af nov. kom först underrättelsen att missionär Bloms "party" af missionärer som försökt fly till kusten, överfallits och röfvats i Honan samt fru Blom nära nog ihjälslagit af banditerna. Sedermera kom det ännu allvarsammare ryktet till Peking att flera medlemmar af svenska missionen i Shensi dödats och den svenska skolan i Si-An-Fu uppbärnt; också hade flera engelska missionärer misshandlats men fått behålla lifvet. Angående de många i samma provins kvarblifna missionärerna, härskade en hemsk tystnad. Då man af ertarenhet varit van att betrakta en dylik tystnad som ett allvarligt tecken, härskade naturligtvis i Peking den största oro för européerna. Det var då som nio unga män beslöto sig för att med vapen i hand intränga till de hotade missionsstationerna samt, om allt ginge bra, eskortera missionärerna till kusten.

"The Shensi Relief Expedition".

Den svensk-engelska Undsättnings-expeditionen till Shensi.

(Detta var den första; sedan kom den "Svenska Expedit. till N. Shansi och Mongoliet).

Deltagarne voro: A. de C. Sowerby (eng.) ledare, E. T. Nyström, sekond, E. R. Long (eng.) (modern svenska), J. C. Keyte (eng.), P. D. Evans (eng.), W.

M. Palmer, (amer.), H. J. Fairburn (eng.), J. H. Denver Jones (eng.) F. W. Warrington (eng.).

Efter att ha samlat nödvändig utrustning af konserverade födoämnen, filter, pälsar, vapen och ammunition företogs starten från järnvägens ändpunkt, Tai-Yuan-Fu i Shansi, den 4 dec. 11. Jag kunde icke bortresonnera allvaret af ett dylikt steg. Jag skickade mina papper och handlingar till kusten och skref hem till Sverige hvarest de deponerades, naturligtvis i händelse vi aldrig skulle komma igen. I klubbarne i Peking och Tientsin var vadhållningen 1 mot 1 att vi skulle bli kvar i det inre. Distanserna äro sådana att för jämförelse skull man kan föreställa sig att Norge befunde sig i anarkiskt tillstånd och vi skulle hämta ut personer från Bergen och Trondhjem, ridande från Stockholm.

Vi redo på kinesiska ponies och hade 10 packåsnor för bagaget. På 6:te dagen, efter en färd mot sydväst och efter en besvärlig och farlig öfvergång af en nedisad bergskedja 2,000 meter hög, anlände vi till Gula Floden. Denna var delvis fylld af is som med bråk drefs ner af den snabba strömmen men öfvergången skedde lyckligt på färjor. Två dagar väster om floden efter en färd genom ödsliga halvögar anlände vi till staden Sui-Te-Chou. Här befunno sig 5 engelsmän (utan vapen!) däraf en kvinna med två barn, det yngsta en månad gammalt. Det hade varit i ögonskenlig lifsfara ity banditer redan hade setts på deras förgård och hörts planera ett öfverfall. Ett par dagar innan vi kommo dit hade 200 beväpnade röfvere gjort ett kraitigt anfall på staden men tillbakaslagits och ett trettio-tal halshöggs (se hufvudena vid stadsporten å bilden). Men röfverbandens vakteldar kunde om natten ses på de kringliggande bergen och staden befann sig i belägringstillstånd. Vi måste emellertid med våra skyddslingar ge oss af söderut och det

①

1. MEDLEMMARNA I SVENSK-ENGELSKA UNDSÄTTNINGSEXPEDITIONEN MED MISSIONÄRERNA SOM RÄDDATS.

I rummet till höger lågo sårade. Bilden tagen i Shanchou, Honan, i väntan på att striden, som pågår utanför staden, skall upphöra.

②

2. SI AN FU, SÖDRA MUREN TILL GÅRDEN MED SKOLAN FÖR SVENSKA BARN, INIFRÅN SEDD.

Intill muren det lilla uthuset, i hvilket hr och fru Beckman med 6 barn höllo sig

gömda, sedan missionär Vatne och den 13-åriga flickan, Selma Beckman, flytt öfver muren, då folkmassorna börjat tränga på. De gömdas försök att hacka sig en väg genom muren skönjes tydligt å bilden. När faran att omringas blef öfverhängande, öppnade de dörren och försökte bryta sig väg igenom de anfalande, hvarvid sex satte lifvet till. Offrens nygjorda grafvar synas i bakgrunden Prof. Long, tillhörande undsättningsexpeditionen, synes å foton.

3. VID MIAO KON STRAX BORTOM SHANCHOU ALLDELES INTILL STRIDEN. Här dundrade kanoner hela dagen, och granater exploderade öfver två af expeditionens medlemmar, som redo i jörväg. Den lilla kanonen, som synes å bilden, kom just in från striden. Här synas tre typer: 1. Honan-revolutionär med väska vid sidan. 2. Ko Lao Hui med svärd. 3. Till höger medlem af Ta Tao Hui (Stora knifförbundet) med stor fyrkantig knif. Framför kärran: prof Long, miss Turner, bakom kärran: fru Ahlstrand, H. Fairburn.

③

Efter originalfotografier.

Kliché: Bengt Silfverjärna

— 472 —

4. PÅ MARSCH I VÄSTRA SHANSI. Fr. v. räknadt: Sowerby, Warrington, Denver-Jones, Keyte, Evans, Fairburn, Long (följer strax efter).

5. VID ÖFVERFÄRDEN AF GULA FLODEN. Båtarna förberedes å Shansisidan, tvärs öfver floden synes provinserna Shensi.

6. VID DEN RÖFVARBELÄGRADE STADEN SUI TEH CHOWS SÖDRA PORT. När undsättningspartiet anlände, hade staden just utsatts för en belägring af röfvarförbundet Ko Lao Hui. De anfällande hade beskjutit staden från sten-torn de byggt upp utanför. Försök att storma murarna tillbakalogs af borgarna, som stötte ned dem med långa spjut, och hällde kokhett vatten öfver dem. Då röfvarhoppen började draga sig tillbaka, öppnades porten, som synes å bilden. Befolkningen stormade ut, slog ihjäl många af röfvarne och tog många fångar, som af-rättades vid porten, medan kropparna stöttes ned i en vak i Vallgraven. De tre ledarnes kroppar kastades åt hundarne, sedan deras hufvuden afskurits och upphängts vid porten. De öfriga röfvarne väntade på förstärkning till ett nytt försök. Deras lägereldar syntes brinna un-

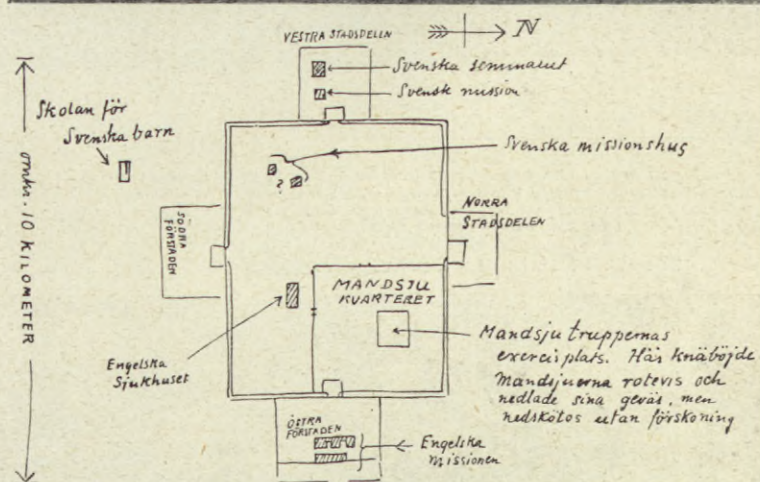
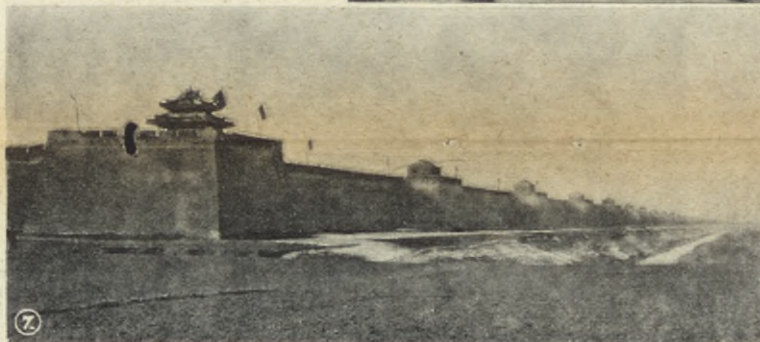

der de två nätter expeditionen stannade i staden. Tre missionärer och två barn (engelsmän) fördes ut.

7. SI AN FU, "den västerliga fridens stad", provinserna Shensi's hufvudstad, hvars glanstid som Kinas hufvudstad slutade år 700 f. Kr. Den räknar en half million invånare. Vår bild visar nordöstra hörnet af stadsmuren, där 1/4 af staden, Mandchu-staden, är belägen. Denna sträcker sig så långt åt väster som norra stadsporten, som synes som ett skuggigt torn på horisonten å bilden. I detta kvarter bodde 20,000 mandchurer, af hvilka 15,000 mördades under ett blodbad, som räckte natt och dag i flera dagars tid. 8 svenskar, tillhörande skolan för svenska barn, utanför södra förstaden, hade mördats, såsom är känt. Svenskarne ha fyra anstalter i Si An Fu. Engelska missionen ligger i östra förstaden, engelska missionssjukhuset inne i staden. På murarna revolutionernas flaggor.

8. PLAN ÖFVER SI AN FU, uppgjord af prof. Long.

9. DET SOM ÅTERSTÅR AF SKOLAN FÖR SVENSKA BARNEN I PROVINSERNA SHENSI OCH KANSU. När röfvaranfallet skedde, junnos endast sex barn på platsen, och de mördades alla, tillika med skolans fö-

— 473 —

reständarinna fru Beckman och läraren herr Vagne under natten den 22 okt. 1911. Herr Beckman med sin lilla 3 åriga dotter lyckades undkomma efter otroliga svårigheter. (Se portr. å sid. 470)

Ett annex, innehållande skollocal, äfvenledes brändt, står till vänster bakom åskådaren. Bilden visar byggnadens baksida. Genom fönsteröppningarna synes Si An Fu södra stadsmur.

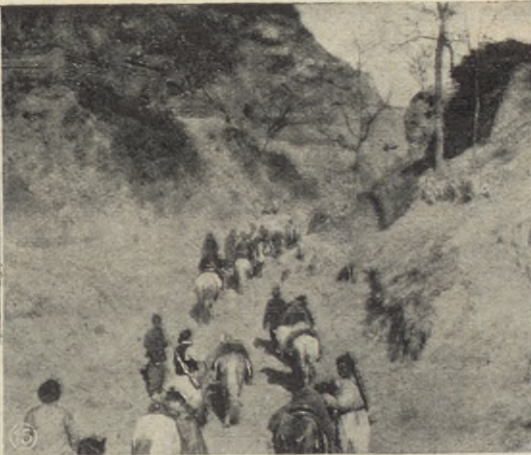
Kildat: Kem. A.-B. Bengt Sjöversparre, Ståm. Ösp.

Under besöket i dessa ruiner funnos haltbrända sidor ur läseböcker, rester efter leksaker m. m. — (10—13. Se texter å sid. 468)

Efter originalfotografier tagna för och insända till H. S. D. jämte beskrifningar af prof. E. R. Long i Pao Ting-Fu.

14

15

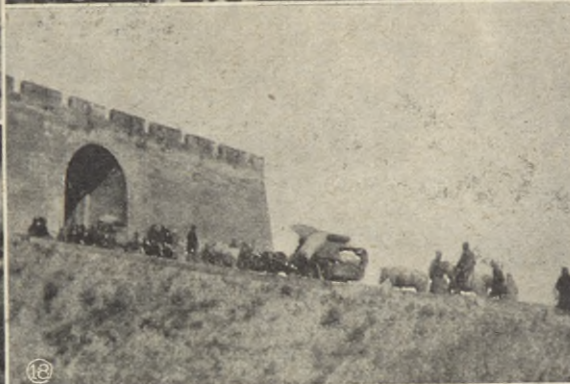
16

17

19

18

20

14. EXPEDITIONEN ESKORTERAD AF RÖFVAREFÖRBUNDET KO LAO HUI: I å marschdagen före ankomsten till Tjung kuan, där tre provinser (Shansi, Shensi och Honan) stöta ihop och Gula floden slingrar förbi. — 15. MEDLEMMAR AF RÖFVAREBANDET KO LAO HUI på vägen mellan Si An Fu och Tjung kuan. — 16. NÄRA KRIGSSKÅDEPLATSEN UTANFÖR SHAN CHOU. En af ledarne för Honan-revolutionärer söker öfvertala Sowerby (ryggen vänd åt åskådaren och med fjädrar i mössan) att hålla inne med tåget, tills de revolutionäre slagit tillbaka den kejsrliga armén. På gatan utanför värdshuset skedde uppställningen af Honan-revolutionärer, som drogo rakt in i striden på andra sidan om staden.

21

torde endast ha varit vårt respektingivande yttre (med gevär, pistoler, patronbälten och knifvar) som bibringat röfvarna den tanken att ett öfverfall på karavanen ej skulle löna sig. Vi anlände nämligen efter 5 dagar gudskelof helbrägda till staden Yen-An-Fu. Dessa dagar hade vi emellertid mött många skaror af beväpnade desperadoes, men en blick på våra moderna gevär och revolverar, som vi alltid höllo färdiga, tycktes lugna deras känslor.

I Yen-An-Fu (i midten af Shensi) undsattes och medtogs mr och mrs Borst-Smith med en liten baby. På vår väg söderut passerades kanske det mest farliga territorium på vår färd. Röfvar-förbundet Ko-Lao-Hui hade allt i sin makt till och med tillsättande sina män på ämbetsmänna-poster. Flyende mandariner försökte sälla sig till vår karavan, därigenom ökande vår risk. Vid Lo-Chuan-Hsien (en stad) kom en stor skara beväpnade män oss till mötes; vi trodde det nu ändtligen skulle smälla och det gjorde det också — men det var endast salut. Folket hade fått för sig att 2,000 man europ. trupper voro i annalkande och ville stryka oss medfjälls! Men icke så vid den nästa staden I-Chun; när vi nalkades, smälldes stadsportarne igen, 100-tals beväpnade män strömmade upp på muren, en kanon riktades mot oss och det var endast genom vår kapstens, mr Sowerby's rådighet och mod som underhandlingar kunde inledas och genomföras. Den natten hade vi mycket sträng vakthållning så länge mörkret varade.

Strax söder om denna stad stannade vi en dag för att fira julafton. Skall väl någon af deltagarne glömma en sådan jul firad midt inne i fiendeland? Emellertid arbetade alla friskt för att tillaga en ståtlig julmiddag på 11 rätter och glädjen stod högt i tak. Palmer och jag hade ridit 40 kilometer efter en julgran och som ingen yxa fanns, sköts granen af med revolverskott!

Tre dagar senare anlände karavanen till Si-An-Fu, Shensi hufvudstad, hvarest expeditionen blef mycket glad att se en stor skara missionärer, väntande på att blifva eskorterade till kusten. Många allvarliga diskussioner höllos för att utreda hvilken väg skulle blifva bäst; men som en väg var lika farlig som en annan beslöts att slå in en riktning rakt mot öster mot järnvägen vid Honan-Fu.

I Si-An-Fu sågo vi förfärliga spår efter revolutionen: hela mandschustaden nerbränd, många ben och

dödsallar efter de 15,000 som nedhuggits. Svenska skolans ruiner besöktes och det var ohyggligt att se de märken i muren där de stackars instängda försökt gräva sig ut (se bilden) innan de mötte sin död.

En väldig karavan, flera hundra meter lång, ringlade sig nu mot kusten. Med kineserna var det 135 personer, 90 djur (se bilden). Att eskortera en dylik var ingen lätt sak, men vi delade vår lilla styrka i ett avant-garde och ett arrière-garde, Sowerby tog befäl öfver det förra och jag öfver det senare.

Situationen var nu sådan att dagliga strider ägde rum just på den väg där vi skulle passera, mellan kejsrerliga och revolutionära trupper.

En dag när vi närmade oss stridslinjerna, skulle Sowerby och jag rida förut för att arrangera karavanens genomfärd, men åsynen af den revol. armén i full flykt och granater som exploderade öfver deras hufvuden, tyungo oss att vända om och varna karavanen. Vi fingo denna hastigt in i ett värdshus och sedan sattes alla man på vakt vid dörren när den vilda mobben strömmade förbi. Nästa dag, medan jag tog värd om karavanen, redo Sowerby och Keyte fram och arrangerade vår genomfärd genom bägge stridslinjerna. — Vi hörde sedermera att svenske ministern Wallenberg i Peking genom Yuan-Shih-Kais förmedling och order mycket underlättat detta rätt seriösa problem.

Efter några dagar anlände vi till järnvägen, där genom Britiske ministerns hjälp ett extratåg stod färdigt att föra karavanen till Peking.

Vi hade eskorterat ut 13 svenska och 19 engelska missionärer. Hvar och en af medlemmarne fick sedan följande skrivelse från Svenska och Engelska Legationens ministrar:

Peking, January 18: 1912.

A. de C. Sowerby, Esq.

Sir,

We beg that you will accept for yourself and will convey individually to Messrs Nyström, Long, Evans, Warrington, Denver-Jones, Fairburn, Keyte and Palmer, our heartfelt thanks for the valuable service your party has rendered to the British and Swedish Governments by undertaking the expedition for the relief of the missionaries in Shensi. — We have kept our Governments as fully informed as possible of the progress of your expedition, and now that we have the pleasure of welcoming your safe return with the parties rescued from different parts of the provinces we shall not fail to express to our Governments, as we desire to express to yourselves, our appreciation of the courage and devotion, which have enabled you and your companions to carry your undertaking to a successful conclusion. We are, Sir, your obedient servants.

Signed

J. N. JORDAN

G. O. WALLENBERG.

KOMPOSITÖREN. FÖR HVAR 8 DAG AF BO BERGMAN.

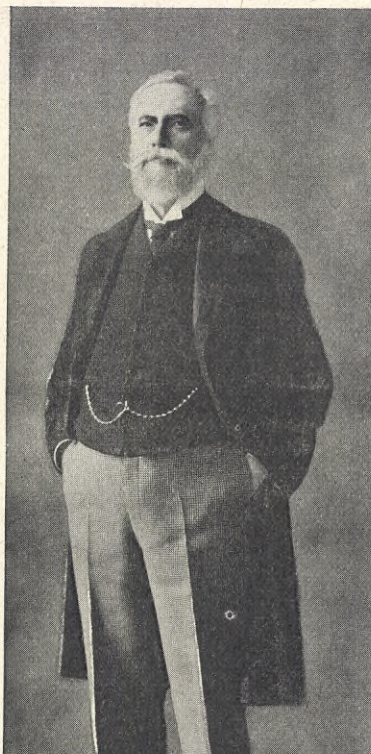

KOMPOSITÖREN låg och sof middag. Hans ansikte var gult och gammalt, med säckar under ögonen och repor och streck. Men nu gled ett ljus öfver detta ansikte. Han vaknade. Han brukade alltid känna sig olycklig, när han återfick medvetandet. I dag hade han en besynnerlig känsla af välbefinnande, nästan lycka, fast han på samma gång erinrade sig alla sina bekymmer och fast dagen bara medfört nya förtretligheter.

Han tyckte att han sväfvade öfver allting. Han var illuminerad invärtes som en liten bondkyrka på julottan. Och plötsligt började det spela i bondkyrkan, men det var icke något spel af människors händer, det var ett spel som lyfte taket och kom väggarna att darra och de döda att vakna. Jag är en eländig klockare, tänkte kompositören och fick tårar i ögonen. Bröstkorgen arbetade som en bälg. Han måste ha luft, och han kastade på sig ytterkläder och gick ut.

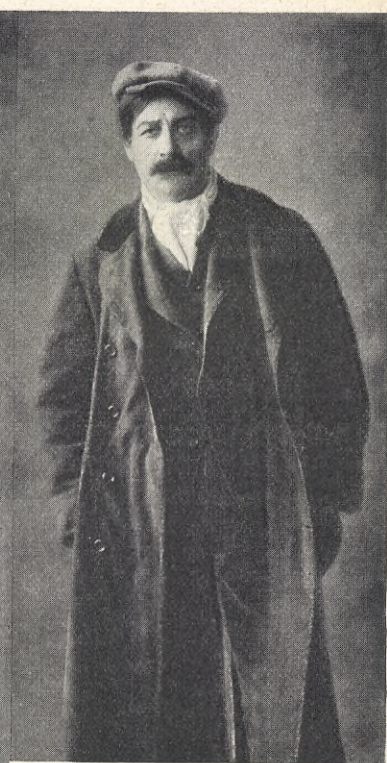
Samma märkvärdiga känsla af frigjordt och tyngdlöst lif bar honom. Hans steg voro lätta som för tjugo år sedan. En enda sak oroade honom, och det var att allt detta i bröstet som var lågor och luft och osynliga strängar och som höll på att forma sig till ett motiv, att allt detta skulle öfverge honom lika fort som det kommit. Han var femtio år, och då är man rädd om idéerna som om kärleken. De äro sparsamma med sina visiter. Och det är aldrig så lätt att förlora dem som när man inte har råd till det.

Trettondagsaftonen stod tung och snöig öfver Djurgårdsbrunnsviken, som gick öppen med bläcksvart vatten. Men markerna voro hvita, och i lyktskenet föllo lösa flingor. På Hasselbacken var det dött. Det satt en sångare i brons därinne och teg med stela fingrar på lutan och ihjälfrusna melodier. Kompositören dref ut på slätten. Här lågo nöjes-etablissementen som upplysta glaslädor, automobiler väntade, enstaka par döko upp ur mörkret och försvunno igen. Från sjön låto anghvislorna som förkylda strupar.

EMIL HILLBERG,
(direktör John Anthony.)

Med framförandet af det moderna engelska stråkdramat "Kamp" af John Galsworthy har Dramatiska teatern vunnit en osedvanlig framgång, både inför kritik och publik. Att den senare måste gripas af de spännande skildringar som lefvandegör tragiska brytningar mellan arbetsgivare och arbetare är själfallet, men också kritiken framhåller att detta stycke är det yppersta som någonsin är skrifvet i sin

IVAN HEDQVIST,
(arbetareledaren David Roberts.)

genre, inom ju hvilken bl. a. äfven Gerhard Hauptman gifvit "Väfvarne". Spelet var genomgående godt och på några händer utomordentligt, främst Emil Hillberg som bolagsstyrelsens ordförande och herr Ivan Hedqvist som arbetareledaren, skapelser af sällspord kraft. Fröken Tora Teje väckte uppmärksamhet genom sitt väl genomarbetade, intelligenta spel.

TORA TEJE, (proletärflicka)

Han fortsatte vägen förbi Bellmansro, och det blef tyst och tomt omkring honom. Skogen drog ihop sig och vidgade sig med hvita gläntor, och från grenarna föll snön. Det var musik i detta, en tystnadens musik, en underlig mjuk rytm i allt, som han kände utan att höra. Något svarade inom honom. Och ännu bar han ljuset i sin själ och det tog sig alltiämt. Men han såg det liksom bara glimtvis, genom en dörrspringa eller ett nyckelhål. Han måste få upp dörren. Han måste stå i det strålande rummet, det var därifrån musiken kom, där fanns allt som gjort honom godt eller illa i världen och där gjorde det onda inte längre ondt, allt var sammansmått i en högre enhet, allt fick sin förklaring, allt blef musik. Han tyckte att han låg på knä framför denna dörr och tiggde och bad. Men han hade glömt sitt Sesam. Han kom inte in.

Ljuset i nyckelhålet bleknade och musiken ljöd längre bort. Det gick en ensam man på Djurgårdsvägarna och frös. Vid en krök af vägen såg han plötsligt ett sken komma åkande på marken och hann nätt och jämnt ner i diket, innan en bil rusade förbi. Den var upplyst. Två ansikten lågo lutade mot hvarandra. Mannen i diket blef stående och såg hur lyckan for i väg med ljuset till förridare; men bakom slöt sig mörkret i spåren.

Han arbetade sig upp på vägen igen. Benen värkte, han var dödstrött och ändå hade han inte gått mer än en timme. Men under denna timma tyckte han sig ha genomlupit sitt lif på nytt och

på nytt blifvit narrad eller kanske tvärtom fått visshet. Det var ingenting mera att göra. Det som hade varit kom inte tillbaka. En människa är inte outtömlig. Han hade kanske tagit slut litet för än som strängt taget hade varit nödvändigt, men det betydde ingenting. Och för tillfället längtade han bara efter en soffa och något varmt i påsen.

Han gick in på Bellmansro och drack glögg. Det var tomt i kaféet. I ett hörn stod en julgran och i ett annat hörn stod en kypare och kurtiserade en uppapperska genom att spåka henne på smalbenen. Allt andades helg. Spriten värmde, och kompositören fann sig plötsligt sitta och klottra noter på bordsskivan. Något hade kommit tillbaka inom honom, han uppfångade åter det där ljuset i dörrspringan, han fick papper och han skref. Det hettade i tinningarna. I salens spegelvägg såg han röken från sin cigarr stiga lodrät som från ett Gudi behagligt offer.

I ett enskildt rum stax bakom honom slog någon an ett par pianoackord. Kompositören svor; nu var det borta, hans eget. Han gjorde sig redan i ordning att gå, när en mansröst tog upp en romans därinne. Han kände igen en komposition af sig själf och han blef nyfiken. Det var en besynnerlig kväll. Allt det gamla dök upp och ville ha tag i honom. För öfrigt var det inte så gammalt det där, bara några år. Hur såg hon ut nu, den lilla kvinnan? Hade hon ännu fått en svart tand för alla sina lögner? Nej, hennes tänder voro hvassa och hvita, hennes läppar mjuka, och var fortfarande uppfyllt

af djäfvulen som fader Hieronymus säger. Hon hörde till dem som konservera sig genom att följa sin natur.

Romansen var impregnerad med henne. Nu tystnade den; en klocka ringde. Mannen i soffan bet samman tänderna och önskade sig lifvet eller döden, han visste inte riktigt hvilketdera. En enda kvinna uppfyllde hela hans varelse, plånade ut allting annat, alla andra kvinnor, alla andra tankar, sög hans blod som månen suger hafvet, kom honom i en hast att blekna af femtioårens förbittrade och glädjelösa lidelse.

En chaufför steg in i salen. Han var nersnöad och blårod i synen.

— Jag skall säga till, sade en af flickorna.

Om en stund kom ett ungt par ut ur det enskilda rummet. Damen vände sig åt disken och nickade farväl utan att observera mannen i soffan. Men han såg henne. Han såg de smala kinderna, blanka af kyssar och vin, de fuktiga ögonen, den fuktiga munnen, det svarta håret under vinterhufvan, och han ville rusa upp och ta henne ifrån den andre. Hon var hans, han hade prioritetsrätten, han älskade henne, han hade aldrig älskat någon annan.

Situationen förvånade honom inte det minsta. Allt spökade på trettondagsafton. Han behöfde bara kalla på det, så kom det. Nu föll dörren igen om paret och en bil rullade bort. Men han var inte ensam längre. Han flyttade sig in i rummet där hon suttit nyss, och hon var kvar där ännu. Hon var kvar i parfymen som sväfvade i luften, och när han lutade sig mot soffryggen inbillade han sig känna doften från hennes hår. Hela rummet med sin chambre separée-atmosfär var fyllt af henne. Och på pianinot låg hans romans i en hög tummade och nerspilla noter.

Det var den gamla kärleken som fått hjälpa hennes nya. Kvinnorna kunna känna en pervers lust på dylikt. Det är att småle öfver sin älskares axel mot ett minne, en dröm, en annan man. Hade hon tänkt på honom, medan den andre sjöng? Eller är det sannt att ingenting är så dödt för en kvinna som en död kärlek? Han satte sig till tangenterna. Det gick i alla fall att älska hvarandra efter den där gamla romanshurrar! De borde vara honom tacksamma.

Men omärkligt gled spelet öfver i något större och högre, i det som tonat inom honom därute i snön och mörkret och tystnaden. Han frågade och svarade sig själf. Han piskade sitt begär, jagade sitt lidande ner i basen där svartjukan låg och mullrade som en bortdöende åska, och solen kom fram igen och himlarna öppnade sig blåa och stora och det sopades en skur af toner som dropp från gräs och blom. Långsamt löstes hans inre. En klarhet omhväfde honom, och han tyckte att han några ögonblick såg ända till botten af sin själ som genom ett kristallrent vatten. Han behöfde inte längre ligga på knä framför en stängd dörr. På vid gafvel sprang dörren upp, och han stod midt i ljuset. Han var då inte slut. Han kunde skapa ännu. Han sprang mellan sitt papper och tangenterna, och ingenting annat fanns till för honom än denna stora lysande visshet att han kunde, att nåden var öfver honom, att motiven blommade upp under hans fingrar, att det lilla kaférummet vidgade sig, att kvinnoparfymen blåste bort och att hon, som han älskat, inte var kvar längre.

Han hoppade till vid en knackning på dörren. Det var uppapperskan.

— Förlåt, men det är herrskapet som var här nyss. Damen har förlorat ett örhänge, en pärla. Hon tror att hon tappat den här, och om det ginge för sig...

Innan han hunnit hämta sig, stod en ung man i rummet. Han bockade sig litet förläget. Han var

mycket ung. Ja, om det tilläts. De skulle inte hindra länge. Det var nog i soffan, och återigen gled det förlägna leendet öfver hans drag. Men kompositören satt bara och stirrade. Han stirrade förbi den unge mannen på ett litet kyligt och friskt ansikte, bitet af vinden, nerstoppadt som en ömtålig frukt i pälskragens dun, och i detta ansikte sutto två stora, fuktiga ögon och i ögonen flaxade blicken som en skränd fågel. Han kände hur han bleknade. Blodet rusade till hjärtat; det var besynnerligt att han aldrig kunde se den där människan utan att få hjärtklappning. SjälF hade hon fattat sig på några sekunder och log artigt och obekant mot sin gamle älskare.

— Var så god, slapp det ändtligen ur kompositören. Han flyttade sig från soffan och de började leta. Det skall vara maken till den där, kan jag förstå. — han pekade på en pärla i hennes högra öronsnibb.

— Ja, sade hon.

— En vacker sak.

— Det är ett minne, och som sådant har det ju sitt värde.

Deras ögon möttes. Jag minns inte hur mycket det kostade, tänkte kompositören, det var i Köpenhamn, det var en rolig tid och nu är den slut. Och han började åter gräiva i soffan. Den unge mannen letade också; det tysta, generade leendet var förbytt i en förargad min.

— Du har tappat den i bilen, sade han retligt.

— Vi såg ju efter.

— Här, ropade kompositören plötsligt. Pärlan låg i hans hand. Han hade hittat den på mattan.

— A, tusen tack...

— Tillåt att jag sätter den på sin plats. Är det för mycket i hittelön?

Hon kastade en liten snabb blick på sin följeslagare. Han såg ut som en saltstod. Då fick hon en glimt i ögat och vände sig till kompositören. Och den gamle älskaren fäste sin egen gafva för andra gången i det lilla örat, som mottagit så många kärleksord och så kvickt skickat dem ut genom det andra. Han såg in i hennes ögon och hans fingrar darrade.

— Så där, sade han galant.

Och han bugade sig och den unge mannen bugade sig och såg så komisk ut att kompositören tyckte riktigt bra om honom. Det var bestämdt en hyggelig gosse, men naturligtvis skulle hon förstöra den också. O Eva, Eva...

När de gått, satte han sig åter till instrumentet. Han var munter och upplifvad, ingen kärlek längre, inte heller det där stora och mörka från vandrigen i snön, ingen ensamhet, Han spelade en grotesk, medan han tänkte: i morgon har jag bref från henne och där står det att hon älskar mig och att hon aldrig kunnat glömma mig, och var det inte besynnerligt med den där pärlan i alla fall? Var det inte Guds finger? Inte kunde allt det gamla vara dödt?

En grotesk var allt sammans. Och han var en gammal trellig herre, som kunde roa sig skapligt med sig själf och andra och som förresten inte begärde så mycket. Nu gick han hem från ett litet utvårdshus med en komposition i hufvudet och rockfickan. Han fick reda upp det hela i morgon. Det var kanske trollguld och rann bort som sand mellan fingrarna i dagsljuset, men sådant där hade hänt förut och han tog icke lifvet af sig för den sakens skull. Konsten var trolös som en vacker kvinna och sökte ständigt nya älskare. Och när man blef gammal hittade man inga andra pärlor än dem man själf en gång skänkt bort, och som den trolösa smyckade sig med till glädje för andra, men sällan till glädje för gifvaren.

Natten mellan den 9—10 april hemsöktes Norrtelje af en förhärjande eldsvåda, som lade ett stort antal hus i aska och gjorde ett 30-tal familjer husvilla. Bland det nedbrunna är apotekshuset och gamla flickskolan. Skadan uppgår till c:a 150,000 kronors värde.

Till och med för att vara det själfvådiga april har hela Europa öfverraskats af hvad månaden denna gång tillåtit sig. Det har inte varit fråga omden vanliga privilegierade ombytligheten i väderlek, man har helt enkelt fått taga några månaders steg tillbaka i tiden och stått inför temperatur- och väderleksförhållanden som rätteligen höra hemma i en välordnad vintertid. Snöflingor kunna falla när som helst under vårens brytningstid, men snömassor —.

Efter fotografi.

NORRTELJEBRANDEN DEN 9—10 APRIL. Vy af stora Tullportsgatan.

Stockholm bjöd sålunda på meterhöga snödrifvor, och vädret var sådant att spårvägs- och nära nog automobil-trafiken måste inställas, och det varade i dagar. — För de — öfvervägande — förståndiga H. S. D:s läsare som samla tidningens årgångar skall detta april-nummer vara en relik i sena tider. Man får nämligen hoppas att årets lilla aprilskämt icke blir till en vana.

Vår meddelare skriver: Jag insänder härmed några fotos af Danska ångaren "Inger", den första för året som tog sig in till Gäfle, Påskdagen, efter en del besvärligheter i isen utanför kusten. Ångaren har nog varit stor orsak till att isen nu under de stormiga dagarna fått en så stor rörelsefrihet, om jag så må säga, och med våldsamt fart och kraft drifvit upp mot

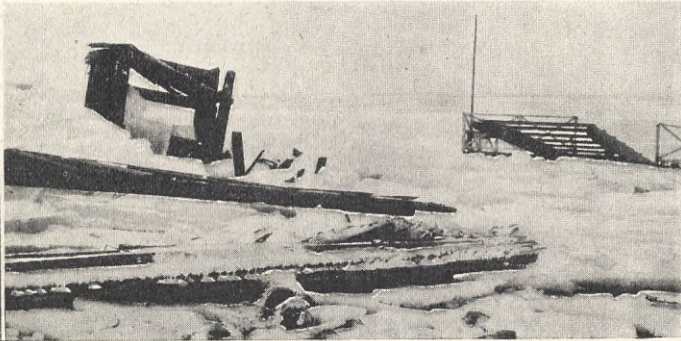
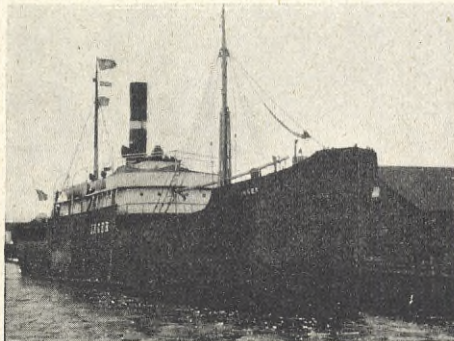

H. S. D:s STOCKHOLMSPOTOGRAF.

GUSTAF ADOLFS TORG I STOCKHOLM DEN 9 APRIL.

Kliché: Bengt Silfverparre.

en del bryggor vid sommarvillorna på "Norrlandet". Bilden visar en stor stadig brygga med stenkista helt och hållet undanvräkt af isen (20—30 cm. tjock och i flak om 3—4 kvadr.-meter).

DANSKA ÅNGAREN "INGER" och en af de krossade bryggorna vid dess infart till Gäfle.

Efter foto. för H. S. D. af fotograf G. REIMERS, Gäfle.

VECKANS PORTRÄTTGALLERI

* Data å nästa sida.

A. R. ÅKERMAN.
F. d. Generaldirektör. — Stockholm. 75 år 10 April.*

E. A. TRANA.
Justitieborgmästare. — Göteborg. 65 år 22 April.*

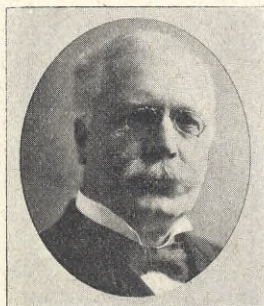
C. O. MÖLLER.
Öfverintendent. — Stockholm. 55 år 20 April.*

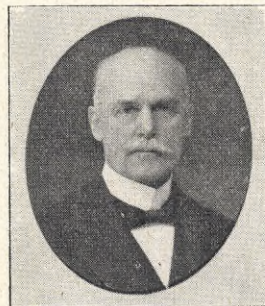
O. A. SÖDERBERG.
Generalkonsul. — Stockholm. 40 år 11 April.*

P. J. WISING.
F. d. Professor. — Stockholm. 70 år 17 April.*

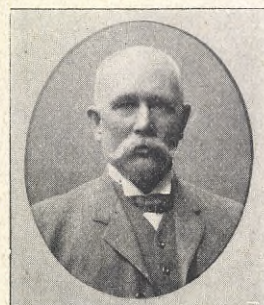
S. A. KÖRLING.
Kompositör. — Ystad. 70 år 14 April.*

P. O. LUNDBLAD.
Konsistorienotarie. V. Häradsh. — Strengnäs. 55 år 13 April.

G. G. RUNDQUIST.
Regementsläkare. — Jönköping. 50 år 31 Mars.*

F. A. S. THAM.
Godsegare. — Susegården. 65 år 10 April.*

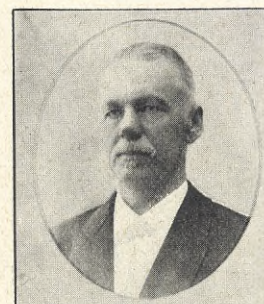
A. BERGSTRÖM.
Bruksegare. — Finshytan. 65 år 24 April.*

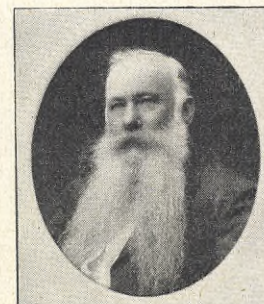
A. M. L. LILLIECREUTZ.
Friherre. Godsegare. — Äminnebruk. 60 år 22 April.*

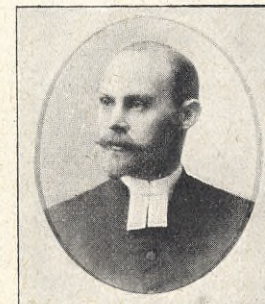
A. GYLLENSTIERNA.
Friherre. Godsegare. — Spannarup. 55 år 12 April.*

S. G. SIKSTRÖM.
F. d. Skolförestånd. Stadsfullm. — Kristinehamn. 70 år 9 April.

G. JONSSON.
Stadskamrer. F. d. Stadsfullm. — Skellefteå. 60 år 12 April.

S. A. LUNDSTRÖM.
Kommunminister. Kommunaltman. — Jättendal. 50 år 23 April.*

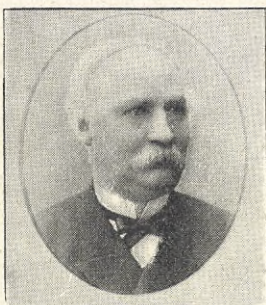
P. A. TOLLIN.
Kamrer. — Linköping. 50 år 18 April.*

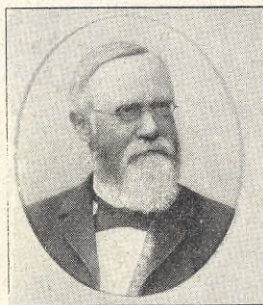
VECKANS PORTRÄTTGALLERI

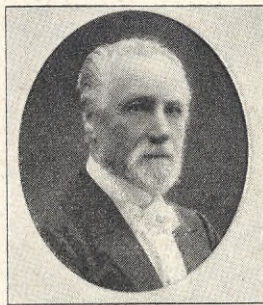
* Data här nedan.

A. T. LINDENCRONA †.
F. d. Bandirektör. — Malmö.
F. 23. † 10 April.*

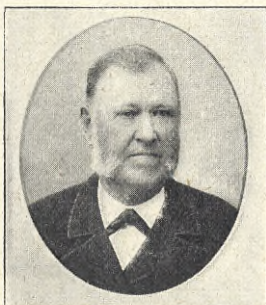
N. T. ENEQUIST †.
F. d. Landtränmästare. Stadsfullm. — Visby. F. 27. † 3 April.

P. E. L. RINGMAN †.
F. d. Disponent. — Norrköping.
F. 38. † 6 April.*

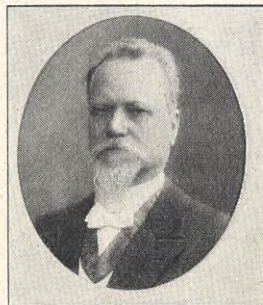
L. P. MALLMIN †.
Godsegare. — Grans gård.
F. 43. † 8 April.*

G. E. KLINTBERG †.
Rådman. Kommunälman. — Trosa. F. 29. † 30 Mars.

M. FROHM †.
F. d. stadsarkitekt. — Helsingborg. F. 40. † 4 April.

W. HOLMQVIST †.
Boktryckerifaktor. — Gefle.
F. 45. † 5 April.*

D. PETERSSON †.
Landbrukare. Kommunalordf. — Sickinge. F. 47. † 19 Mars.

RICHARD ÅKERMAN. Stud. ex. 55, bergsex. 60, afg. ex. Falu bergsk. 62, adj. v. Bergskolan i Stockholm 69, professor derst. 83; generaldirektör och chef f. K. Kommerskollegiet 91—95. Led. af Riksd. F. K. 92—10. V. ordf. i St. Kopparb. Bergs. A.-B., led. af styr. f. Skand. Kred. A.-B., Stockholm—Vesterås—Bergsl. jern. A.-B. (ordf.), Sv. Lifförsäkr. anst. Oden (ordf.), Nobelstiftelsens fullmäktige (ordf.), Letterstedtska fören. (ordf.), Abr. Rydbergs Stift. (ordf.), Allm. Försvarsfören. (ordf.), Stockholms Fasta försvar. Fil. hedersdoktor 93. Biografi o. hels. portr. i arg. III: 31.

ERIK TRANA. Stud. ex. 65, fil. dr. 72, biblioteksaman i Upsala 73; hofr. ex. 76, v. häradshöfd. 77; e. o. not. i Göteborgs rådst.-rätt 77; kansl. i akt. kontor 84, polisnot. s. å. stadsnot. 86, just. rådmän 97, just. borgmästare sedan 08. På sin tid sekr. i Fattgv.-styr., Domkyrkorådet o. Naut. fören.; v. ordf. i drätselkammaren 91—03, ordf. derst. 04—05, v. ordf. i Kyrkofullm. 1900—02, ordf. sedan 03, led. i 14 af stadsfullmäktige tills. beredning sedan 86. Led. af styr. f. Göteborgs Högskola sedan 01, led. af styr. i Stadsbibl. sedan 22, v. ordf. derst. sedan 97; led. af Musei styr. sedan 03. V. ordf. i Sällskapet De Fattiges Vänner sedan 09. V. ordf. i styr. i Göteborg—Borås o. Borås—Älvesta jernv. A.-B. Led. af Riksd. A. K. 03—05, af F. K. sedan 10. Led. af Göteborg. K. Vet. o. Vitt. Samh. 97.

CARL MÖLLER. Elev v. Fria Konst. Akad. 73—79, efter afslutade in- o. utländska studier, arkitekt i Överint.-ämbetet 81, överintendent derst. sedan 04. Biografi o. hels. portr. arg. IV: 25.

OLOF SÖDERBERG. Stud. ex. 91, efter slutade studier prokurist hos firmen Söderberg & Haak i Stockholm 94, delägare 97—05, styr. ordf. v. fi mans ombildande till aktiebolag; styr. ordf. i ett flertal bruks- o. industribolag. V. ordf. i Stockh. Handelskammare, led. af Hand. o. sjöf.-nämnden, led. af dir. i Borgerskap. Gubbbhus. Led. af dir. i Stockholms E. Bank, led. af Stihlms stadsfullmäktige sedan 06. Norsk generalkonsul. sedan 11.

PER WISING. Stud. ex. 59, med. dr. 71, docent 71—79, fi. biträd. öfverläk. v. Seraf. las. 76—79; e. o. professor i medicin o. biträd. öfverläkare 79—87, professor i nervsjukdomar v. Karol. Inst. 87—90. Med. förf.; red. af Hygiea 1900—04.

AUGUST KÖRLING. Afg. fr. Konserv. i Stockholm 61, musiklär. o. org. i Ystad 66, dirigent f. Ystads Musiksällskap 67; en af stiftarne af Ystads Orkesterförening o. dess dirigent 76—96. Komponerat ett stort antal visor, marskvartetter m. m.

GUSTAF RUNDQUIST. Stud. ex. 80, elev v. Musikkonserv. 83—85, medkand. 85, med. lic. 93, sedan sistn. är prakt. läkare i Jönköping. Bat. läk. v. Jönk. reg. 94, v. Smål. art. reg. 06, reg. läkare i Fältläkarkåren 10; fängelseläkare sedan 04.

SEBASTIAN THAM. Stud. ex. 67, sjökapt. ex. 73, fartygsbefälh. 73—76, stationsinspektör 77—90. Eger egendomen Susegården i Hall. län. Landstingsman. Ordf. i Skogsvårdsstyr. i Hall. läns landstingsomr. sedan 05. Led. af Riksd. F. K. 95—97, 99—07.

ALBERT BERGSTSÖM. Aig. ex. fr. Teknol. Inst. 67; därefter ritare, konstruktör o. byggn. v. vattenverk, smidesbokhållare v. Munkfors, ingenjör v. Hofors; konstruerade o. utförde Avesta järnverksanläggning, förvaltare v. Avesta 75—84, delägare o. disp. v. Bosjöns bruk s. å. Delegare i A.-B. Finslyttan o. led. af dess styr. Ordf. i styr. f. o. verkst. dir. i Lindfors—Bosjöns järnvägs A.-B. Ordf. o. verkst. dir. i Grytnäs o. Avesta Folkbank, kommunalman. Led. af Riksd. F. K. 01—11, suppl. i Bevilln.-Konsistit.-o. Statsutskottet.

ADOLF LILLICREUTZ. U. löjtn. v. K. Smål. gren. kår 74, löjtn. v. Karlskrona gren. reg. 83, afsked s. å. Delägare i A.-B. Äminne bruk i Småland o. dess styr. ordf. sedan 09. Ordf. i komm.-stämman sedan 97, v. ordf. i skolråd sedan 86; ordf. i tax.-nämnd, skogsvårdskommitté.

AXEL GYLLENSTIERNA. U. löjtn. v. Skån. Husarreg. 77, ryttm. 97, afsked 02, kammarherre 02. Eger godset Spannarp i Skåne. V. ordf. i styr. f. Kronprinsessan Victorias Kustsanatorium 06.

ALFRED LUNDSTRÖM. Stud. ex. 84, prestv. 93, komminister i Harmångr o. Jättendal sedan 94. Led. af komm.-nämnd., ordf. i komm.-stämman o. i valnämnden, ordf. i Bergsjö m. fl. socknars hushållsgille, ordf. i tax.-nämnden.

PER TOLLIN. E. o. landskanslist 80, anst. i Östergöt. läns Brandbolag 81, kamrer o. ombudsman d. tr. 93, led. af dess direktion 02. Styr. led. i Riksbankens akt. kontor i Linköping 05, led. af styr. i Lifr.- o. Kap. försäkr. anst. Led. af stadsfullmäktige.

AUGUST LINDENCRONA †. U. löjtn. v. S. Skån. inf. reg. 46, lantmät. ex. 50, ingenjör v. Stat. jernv. byggn. 56, öfverbaningenör 65, bandirektör i 1:a distr. 67—96. På sin tid led. af direktionen i Jernv. traf. statens pens. inrättning.

ERIK RINGMAN †. Egnade sig efter afslutade skolstudier, af köpmannayrket, ingick som delegare i handelsfirma samt innehade senare egen firma till 99; blef 90 disponent i Bergs aktiebolag i Norrköping och kvarstod v. denna befattning tills dess bolaget för några år sedan sammanslogs med Holmæns Bruks o. Fabr. A.-B. Efter att redan tidigare ha egnat arbete o. intresse af fattigvård invaldes R. 71 i Fattigv.-styrelsen. Var på sin tid led. af Hamnstyrelsen, handels- o. sjöf.-nämnden, drätselkammaren. Var sedan 99 led. af stadsfullmäktige, 01 dess v. ordförande och 09 dess ordförande. Led. af Skand. Kred. A.-B:s ad.-styrelse sedan 99.

LARS MALLMIN †. Landbrukare, under 35 år kommunalordf., landstingsman. Led. af Riksd. A. K. 85—11. Mångårig led. af bankouts., suppl. i Riksbanksfullmäktige, led. af hemliga utskottet 05.

WILHELM HOLMQVIST †. Sedan 59 anställd vid Norrlandspostens tryckeri (då A. P. Landins tryckeri), och sålunda i öfver 32 år vid samma officin. Innehade Patr. Sällskapets stora guldmedalj. Led. af Arbetarinst. styrelse, revisor i Arbetareföreningen och dess hederledamot.

I vårt n:r 28 gjorde vi oss skyldiga till ett misstag genom att förlägga Skånska Husarregementets nya kaserner till Ystad i st. f. till HELSINGBORG hvarifrån fotograf STEEN-MÖLLER insändt fotografien.

INNEHÅLL: Konsul Johan Ekman, biografi och helsidesporträtt. — Handelsradet. — Kungen i Monte Carlo. — Körling 70 år. — Amerikansk mästarekytt till Olympiska spelen. — Förste prästaren i femkampen. — Teaterpremiär i Stockholm. — Branden i Norrtelje. — Damflygning öfver Engelska Kanalen. — Motorbåtstävlingar i Monte Carlo. — Undsättnings-expeditionerna till Kinas inre vintern 1911—1912. 23 bilder. — "Kompositörerna" af Bo Bergman. — Veckans porträttgalleri.